

SZŐLŐ

Aranyos ősz. Dió, szőlő a tálon.
 Csorog a napfény, mint a sárga méz.
 Szőlőt szemezve kérdezi a lányom,
 hogy miből lesz a szőlő. Lám, az ész
 felelhetne a sűrű kémiából,
 ha nem volna még kicsi a gyerek,
 s elemeire bontanám a tálból
 kicsüngő, fürtön guggoló szemet.
 De hát a válasz nem sokáig késhet,
 a nagy kérdés a tál fölött lebeg,
 s míg két diót odébb kottor a kőshegy,
 számban tömörré lesz a felelet.
 Munkából lesz — mondom — s messze nézve
 a tőkék között görnyedő anyám
 megtört alakját halkán megidézem:
 verejték csordult ráncos homlokán
 és a sós csepp a bakhátra szédült,
 s onnan a tőke tövéhez pergett...
 eső és harmat hullt rá az égből,
 mégsem mosta le a sok keservet.
 Feje fölé nőtt virág, venyige
 s a kis bogyócskák mindig megértek,
 de sohsem örült jó, öreg szíve,
 mert nekünk épp csak kostolót mértek.
 — Más világ már ez itt, én csöppnyi lányom.
 Nézz csak a dombra! Folyik a szüret!
 Mi szüretelünk a paksi határon
 s azon is túl, mert az ország tied,
 enyém s azé a sok nehéz tenyéré,
 kik úgy szeretik ezt az új hazát,
 hogy fegyvert-fognak bármikor a kenyérért,
 mit a szőlőhöz harap kicsi szád.

PÁKOLICZ ISTVÁN